

- stwierdzenie, tytułem żądania ewentualnego, niezgodności z prawem art. 3 ust. 2 dyrektywy (UE) 2019/904 w zakresie, w jakim włącza on produkty z papieru z powłoką polimerową do definicji „produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych”; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty oraz dwa zarzuty niezgodności z prawem.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że wytyczne przyjęte przez stronę pozwaną są sprzeczne z brzmieniem dyrektywy (UE) 2019/904, ponieważ posługując się błędną interpretacją pojęcia „główny składnik strukturalny”, przewidzianego w art. 3 ust. 1 dyrektywy (UE) 2019/904, włączają produkty na bazie papieru z powłoką polimerową do zakresu stosowania tej dyrektywy.
2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że włączenie produktów na bazie papieru z powłoką polimerową do zakresu stosowania dyrektywy (UE) 2019/904 jest sprzeczne z celami tej dyrektywy i narusza zasadę proporcjonalności.
3. Zarzut trzeci, dotyczący przekroczenia przez stronę pozwaną granic jej kompetencji poprzez przyjęcie wytycznych będących przedmiotem sporu i wkroczenie w zakres prerogatyw prawodawcy Unii.
4. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem art. 3 ust. 2 dyrektywy (UE) 2019/904 w zakresie, w jakim prowadzi on do stosowania tej dyrektywy do produktów na bazie papieru z powłoką polimerową. Zgodnie z treścią tego zarzutu przepis ten jest niezgodny z prawem w zakresie, w jakim nie przewiduje progu pozwalającego na ustalenie, czy produkt jest częściowo wykonany z tworzywa sztucznego. Ponadto twierdzi ona, że przepis ten narusza zasadę równości i niedyskryminacji.
5. Drugi zarzut niezgodności z prawem dotyczy tego, że stosowanie dyrektywy (UE) 2019/904, a w szczególności środków ograniczających przewidzianych w tej dyrektywie w odniesieniu do produktów na bazie papieru z powłoką polimerową, stanowi nieuzasadnione ograniczenie swobody prowadzenia działalności gospodarczej i prawa własności, zapisanych odpowiednio w art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U.2019 L 155, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. 2021 C 216, s. 1–46.

Skarga wniesiona w dniu 27 sierpnia 2021 r. – E. Breuninger / Komisja

(Sprawa T-525/21)

(2021/C 431/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: E. Breuninger GmbH & Co. (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Vetter)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- o stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 28 maja 2021 r. (pomoc państwa SA.62784) zgodnie z art. 264 akapit pierwszy TFUE;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie

Zdaniem skarżącej pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając w zaskarżonej decyzji, że niemiecki system pomocy „Allgemeine Bundesregelung Schadensausgleich, COVID-19” („ogólne uregulowanie federalne o rekompensowaniu strat, COVID-19”) jest zgodny z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 2 TFUE. Ograniczenie uprawnienia do złożenia wniosku w przypadku przedsiębiorstw o wielu obszarach działalności gospodarczej do takich, które osiągają co najmniej 80 % swoich obrotów dzięki działalności dotkniętej bezpośrednio lockdownem, jest arbitralne i zezwolenie na system pomocy jest nieproporcjonalne. Próg w wysokości 80 % znosi bez obiektywnego powodu związek przyczynowy między zarządzeniami w sprawie zamknięcia i szkodami, które wynikły stąd dla przedsiębiorstw o wielu obszarach działalności, zważywszy że przedsiębiorstwa te, mimo iż działania państwowe dotyczyły ich bezpośrednio i w znacznym stopniu, oraz związane z tym znaczące szkody mogą ewentualnie pozostać bez jakiegokolwiek rekompensaty. Prowadzi to do zakłócenia konkurencji zarówno w stosunku do konkurentów w obszarach działalności dotkniętych pandemią COVID-19, jak i w stosunku do konkurentów w obszarach działalności niedotkniętych pandemią COVID-19.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia uprawnień procesowych przewidzianych w art. 108 ust. 2 TFUE

Zdaniem skarżącej decyzja Komisji jest obciążona błędami w analizie i uzasadnieniu. Pozwana nie dała skarżącej w toku wstępnego postępowania wyjaśniającego możliwości przedstawienia swoich wątpliwości co do zgodności systemu pomocy z rynkiem wewnętrznym. Co więcej, pozwana nie uzasadniła wystarczająco decyzji w sprawie zezwolenia.

Skarga wniesiona w dniu 1 września 2021 r. – VP / Cedefop

(Sprawa T-534/21)

(2021/C 431/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VP (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji o niezastosowaniu się do pkt 1 i 2 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-187/18, VP/Cedefop;
- stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzedłużeniu umowy o pracę zawartej ze stroną skarżącą na czas nieokreślony ze skutkiem wstecznym;
- zasądzenie zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez stronę skarżącą oszacowaną ex aequo et bono na pięćdziesiąt tysięcy euro;
- zasądzenie odszkodowania za szkodę poniesioną przez stronę skarżącą w wysokości kosztów wymaganego postępowania poprzedzającego wniesienie skargi od daty wydania wyroku w sprawie T-187/18, VP/Cedefop; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.